

MISSIONAIR WORDEN –MÉÉR DAN EEN HYPE (Lezing CGB, 30-10-2010)

Inleiding

Een dominee uit Zuid-Korea
 een land waar het evangelie veel ingang vond en vindt
 bezocht een gemeente in Nederland en vroeg: Hoe gaat het hier?
 Goed: zondags zit het vol en een bloeiend verenigingsleven in de week.
 Hoeveel mensen zijn er het afgelopen jaar uit de wereld tot bekering gekomen?
 Na heel lang denken konden ze er één noemen.
 Dominee: Hoe kunt u dan zeggen dat het goed gaat?
 Missionair zijn: 't is geen vraag, maar blijvende opdracht.
 Wat wel een vraag is: hoe moet dat in 2010...?
 Een tijd van doorgaande secularisatie, van onstuitbare leegloop en afval

Missionair elan

Met art. 27 van de NGB belijden wij
 dat Christus van het begin der wereld tot het einde toe
 Zijn gemeente vergadert en bewaart ook al lijkt de kerk soms tot niet te komen.
 Deze belofte is echter geen garantie dat de kerk lokaal niet kan verdwijnen.
 Wie rondkijkt in de stad ziet dat dit proces de laatste 20 jaar volop gaande is.

Intussen zette onze synode in op een nieuw missionair elan.
 De vereniging van kerken in 2004 was mede daarop gericht.
 Een kerk die haar verlegenheid voorbij komt
 en weer een levende getuige in de wereld wordt.
 Ik ben er dankbaar voor. Tegelijk ben ik ook wel wat bezorgd.
 Het missionaire élan lijkt vooral ingegeven door de afkalving van de kerk.
 Nu is het op zichzelf goed dat de crisis onze ogen opende voor onze roeping.
 Maar er dreigt wel een gevaar: van optimisme dat over schuld en oordeel heen praat.
 Met alle waardering voor de missionaire inzet van onze kerk
 ademt deze mij net iets te veel een geest van ongegronde opgetogenheid:
 laat je niet uit het veld slaan door doemscenario's en statistieken,
 laat je niet langer verlammen door krimp en leegloop,
 we zijn Gods gemeente... die kan niet zomaar stuk.
 We gaan er opnieuw tegen aan.
 Niet door meer te doen,
 maar door het anders te doen.
 Een map van 30 kansrijke modellen krijg je erbij geleverd.
 Het heeft bijna iets van: Kies maar uit... succes verzekerd

Back to basics

Op een bepaalde manier herken ik me erin.
 Al jarenlang (ook voor 2004) ben ik zo bezig... op hoop van zegen.
 Ga tegen statistieken in af op Gods beloften in Christus.
 Bidt tegen doemscenario's in om de doorwerking van de Geest.
 Tegelijk word ik me al meer bewust, dat het allerminst vanzelf spreekt
 dat God in het Nederland van 2010 ons tot zegen stelt... mensen erbij haalt.
 Gelet op de enorme crisis van voortgaande afval
 is er alle reden ons in het licht van de Schrift af te vragen hoe het zover kon komen.
 Wie dat nalaat en er alleen vol goede moed tegenaan gaat

zou wel eens de vergissing kunnen maken waarvan we lezen in Jer. 27:16 e.v.
 De Schrift spreekt in ieder geval altijd met twee woorden.
 Als de kerk teloor gaat, komt dat nooit zomaar uit de lucht vallen.
 Wanneer werd Israël aan de heidenen overgeleverd?
 Als het volk al verder wegraakte van God... weg van Zijn beloften en geboden.
 De vormen en woorden waren er nog wel... maar het hart was onbesneden.
 Onder het mom van het verbond leefde men als de volken rondom.
 In lijn daarmee trok God zich na lang aandringen terug
 en werden ze aan zichzelf en de heidenen overgeleverd.
 De ballingschap was nooit te danken aan toenemende slechtheid van de 'wereld',
 maar altijd aan een voortgaande innerlijke uitholling van het 'volk van God'

Is het niet hoog tijd dat wij ons eerlijk afvragen
 of er achter de neergang en leegloop van nu een zelfde oorzaak zit?
 Ik ben ervan overtuigd dat dit proces vooral te danken is aan het feit
 dat we wegraakten van de Schriften... we al minder wortelden in Christus,
 bekering, verzoening, wedergeboorte, vernieuwing door de Geest zoek raakten

Nee, er is niks mis mee, als de crisis een nieuw verlangen gaande maakt.
 Een gevoel van urgentie oproept. Ik wakker dat missionaire vuur graag aan.
 Maar ik wel bang dat we iets overslaan: een eerlijke geestelijk analyse van onszelf.
 Willen we daar niet aan en lopen we daarvoor weg
 dan vrees ik dat het elan van vandaag de teleurstelling van morgen wordt
 En menigeen over enkele jaren zegt: we hebben alles geprobeerd, maar ook dat lukte niet.
 En velen het gedesillusioneerd en vermoeid voor gezien zullen houden
 Dan is het middel erger dan de kwaal geworden...

We moeten om te beginnen terug naar de basis.
 Terug naar de Schrift... en ons daardoor laten gezeggen.
 En verder nog: terug naar de troon van God... om genade en hulp.

1. Durven we voor God en naar onszelf eerlijk te worden? Hebben we de moed om onze schuld onder ogen te zien. Plaatsvervangend. Maar ook voor onszelf (ook ons is het niet gelukt: richting volgende generatie + kerk + wereld) Klinkt je misschien zwaar in de oren. Maar is het geen verademing als we ons tekort niet hoeven te verdoezelen en zelf goed te maken, maar om te beginnen het mogen belijden en genade ontvangen?
2. Hebben we de moed om ons opnieuw te laten gezeggen vanuit de Schrift. Te wortelen in Christus en vervuld worden tot alle volheid van God. Om van daaruit te zoeken naar wegen om uit te delen wat we zelf ontvingen.
3. Zijn wij bereid om indringend voorbede te doen voor de wereld om ons heen. Dat God zich in de toorn ontfermt. Dat Christus de machten die ons te sterk geworden zijn alsnog de baas zal worden. En dat de Geest door onze inzet heen zegent?

Hebben we er belang bij?

Hoe belangrijk het antwoord op die vraag ook is
 belangrijker is dat God er belang bij heeft...!
 De hele bijbel is er vol van dat Hij alle mensen op het oog heeft.
 En dat Hij door Zijn volgelingen heen Zijn genadige gang wil gaan
 Door Hem geroepen en geleerd eruit gestuurd om tot een zegen te zijn.
 (Vgl. Abraham... Israël... discipelen... gemeente)

Mat. 5:13-16

Zout der aarde > mineralen in de bodem > maak aarde vruchtbaar > zo in de wereld als gelovige > gebed (zonder Regen/Geest geen gebeurt er niks!)... gedrag.... getuigen > onze zorg moet zijn dat het zout niet smakeloos wordt/kracht verliest > onmogelijke mogelijkheid! > hoe: door weg te raken van het leven zoals dat staat beschreven in de Bergrede (zaligsprekingen) > onvruchtbare aarde. Licht der wereld en stad op een berg > licht in duister > gemeente valt op een positieve manier op > contrasterende gemeenschap (James Kennedy) > net zo min als een stad op een berg kan het leven met Christus niet verborgen blijven > wordt vanzelf door anderen opgemerkt > dat is ook de bedoeling... je roeping > onmogelijke (dat je onzichtbaar wordt) blijkt echter mogelijk > vandaar de dringende aansporing om het licht niet onder een korenemmer te zetten maar laten schijnen voor de mensen.

Oefenen in gelovig zelfbewustzijn.

Om te beginnen moeten af van de houding dat het hele geloof eigenlijk een beetje raar is. Met als gevolg dat wij bij voorbaat al in een hoekje gaan zitten. En alleen maar met een rood hoofd wat over ons geloof kunnen zeggen. Zo'n houding straalt weinig uit: zoals we ons opstellen zullen we in de regel ook behandeld worden. Het bevestigt het vooroordeel dat geloven een nogal zielige bezigheid is. Het is opvallend dat Jezus zich volop bewust was van wie Hij was getuige de vele 'Ik ben...' uitspraken. En vandaar uit trad Hij mensen met rechte rug en een bewogen hart tegemoet. Overtuigd, rustig, liefdevol en eerlijk... om zo anderen het Zijne aan te reiken. In navolging van Hem zullen wij daar ook iets van hebben. Te meer daar de apostelen in hun brieven gelovigen ook steeds op dat zelfbewustzijn aanspreken. Telkens herinneren zij de gemeente aan wat men in Christus ontving. Opdat men zal beseffen hoe bevoorrecht men is...begenadigd van Hogerhand nota bene. Door zichzelf zo te leren zien, kunnen gelovigen veel zelfbewuster in de wereld staan. En kunnen zij ontmoetingen met ongelovigen opener en overtuigender aan. Waar je van overtuigd raakte is niet raar...! Maar volop de moeite waard om te delen...! Paulus schreef (Rom. 1:16): *Ik schaam mij het evangelie van Christus niet, want het is een kracht van God tot zaligheid.* En hoewel hij beseft dat velen in Korinthe zijn boodschap afdoen als 'dwaasheid', is en blijft hij ervan overtuigd een ontzettend 'goed' verhaal te hebben (1 Kor. 2:9,10): *Wat het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord en in het hart van mensen niet is opgekomen, heeft God bereid voor die, die Hem liefhebben... en ons geopenbaard door Zijn Geest!*

Missionaire levensstijl

Laten wij beseffen dat we als gelovigen leven voor het oog van de wereld en dat men bewust en onbewust scherp op ons let. Ongelovigen zijn over het algemeen - zeker als zij een kerkelijke achtergrond hebben - redelijk goed op de hoogte van enkele belangrijke bijbelse normen en waarden, zoals eerlijkheid, hulpvaardigheid, vergevingsgezindheid, liefde en betrouwbaarheid. Daarop zullen zij een gelovige beoordelen. Ongelovigen zijn vaak geneigd, juist vanwege hun eigen existentiële onzekerheid of hun diepgeworteld verzet, iets te zoeken in je doen en laten wat bewijst dat het hele geloof niks om het lijf heeft. In ieder geval zullen gelovigen in hun omgang met ongelovigen er dubbel alert op moeten zijn, dat hun manier van doen geen deuren dicht gooit maar verrast... en wie weet een deur opent (vgl. 1 Petr. 3:15,16) Missionair gezien is het in ieder geval een blunder als ongelovigen van ons zeggen: hij of zij zegt te geloven, maar je merkt er niks van. Al vindt men dat aanvankelijk wel plezierig, uiteindelijk dwingt het geen respect af, maakt het niet nieuwsgierig.

Dit betekent overigens niet dat wij een krampachtige houding moeten aannemen. Bv. altijd maar over ons moeten laten lopen en nooit eens boos mogen worden. Wij hoeven ons niet door de opvatting van ongelovigen over wat je als gelovige wel en niet kan maken te laten

ringeloren. En gaan we een keer de fout in, dan is dat geen onoverkomelijke schande. Als we er eerlijk over zijn, kan het juist ook de mogelijkheid geven het geheim van het evangelie wat nader uit de doeken te doen en uit te leggen dat we geen heiligen zijn maar begenadigden!

1 Petrus 2:1-10

Daar verder wordt uit de doeken gedaan hoe het zout zijn kracht behoudt.

Vs. 1-6 Gelovigen worden geroepen bewust te leven uit Christus > je steeds weer (en meer!) laten bouwen als levende stenen op het fundament > je voortdurend op Christus richten, uit Hem leven.

Vs. 7, 8 Erop letten dat je niet losraakt, wegraakt en leven als iedereen > zie ook Ef. 4:17-19

Vs. 9, 10 Een heilige natie > toegewijd aan God > contrasterende gemeenschap > anders dan anderen en daarmee een licht/stad... ja een zout > een volk om Zijn grote daden te verkondigen (er open over zijn en het bewust aan anderen doorgeven) > waar gaat het over? > Gods ontfermende liefde

Missionair gesprek

Puntsgewijs noem ik een aantal zaken noem die van belang zijn.

- Velen zijn niet gewend om hun geloof onder woorden te brengen. In zulke gevallen is het bijna onmogelijk, ondanks alle goede wil, een gesprek met een ongelovige aan te gaan. Het is missionair dan ook van belang dat wij dit oefenen en leren in de gemeente: elkaar stimuleren en gelegenheden scheppen om onderling te verwoorden wat je gelooft, beweegt, ervaart.
- Mensen om ons heen hebben vaak veel meer vragen dan zij in eerste instantie laten merken. Vaak worden die verpakt in een scherpe opmerking of een vage vraag. Het is zaak daar alert op te zijn en er tijd voor te nemen om daar zorgvuldig op in te gaan. Je staat soms versteld wat er dan allemaal los komt. Wie zo'n kans laat schieten, laat de ander zitten. En wellicht zal deze er niet snel nog eens een keer over beginnen.
- We hoeven niet alleen te wachten, we mogen en moeten ook zelf initiatieven nemen. Waarom zou je aan burens bij wie je geregeld over de vloer komt, of aan je collega met wie je vaak samen bent, niet eens mogen vragen hoe hij of zij over het geloof denkt?
- In het gesprek zelf gaat het erom, dat wij de ander geen dingen gaan aanpraten. Bijvoorbeeld door met stelligheid te beweren dat die ander er niet omheen kan dat God bestaat, dat hij en zondaar is... enzovoort. Dat roept in de regel aversie op en werkt averechts. Het is de kunst om te luisteren naar wat de ander denkt en vindt om daar vervolgens op in te haken, rustig en bescheiden, eerlijk en persoonlijk. Het komt aan op een open gedachtewisseling, waarbij we mogen hopen en bidden dat de Geest geruisloos er zich als derde in mengen zal...

Openbaringen 3:7-13

In dat al hebben we te maken met Hem die sleutel van David heeft > toegang geeft tot alle genade > de sleutel is het kruis > als Opgestane beschikt Hij over alle genade.

Openen en sluiten > **allereerst**: het is niet aan ons of het lukt of mislukt, het is aan Hem > **verder**: er zit belofte en oordeel in > geeft verwachting en overgave

Een kleine gemeente, met weinig invloed > toch geeft God daar een geopende deur...!

Waarom? > jullie hebben Mijn woord bewaard (daar leef je bij/één mee/in gebed leeft van het Zijne... zout) en hebben Mijn naam niet verloochend (er altijd open en eerlijk over geweest/niet uit schaamte verzwegen) > met dat zij dat deden opende de Opgestane deuren > Geest kon door hen heen uit de voeten... bij anderen iets gaande maken/hen raken > ondanks kleine kracht en geringe invloed tot grote zegen!

Waar dat gebeurt worden ongedachte wonderen beloofd > hardnekkigste verzet gebroken, mensen van wie je het nooit verwachten zou, worden over de streep getrokken en gaan door de knieën.

Zo'n gemeente wordt bewaard, door de afval heen... en heeft toekomst in Hem!

Dr. Paul J. Visser, Amsterdam